

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **nezl. M. K.**, narozeného dne ...
státní příslušnost: Ukrajina
bytem v ČR X
zastoupeného Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem
sídlem Štěpánská 615/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020 čj. OAM-662/ZA-P10-K02-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své zákonné zástupkyně, matky, domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Azylový příběh žalobce se zcela odvíjí od azylového příběhu jeho matky, prostřednictvím které svou žalobu podal. Z úřední činnosti je soudu známo, že stejným způsobem, jako

v případě žalobce, rozhodl žalovaný již dříve i o žádosti o mezinárodní ochranu žalobcovy matky a jeho nezl. sestry, rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, čj. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018. Matka žalobce a jeho sestra rovněž podaly proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke zdejšímu soudu, ten jí však zamítl rozsudkem ze dne 21. 5. 2020, čj. 13 Az 45/2018-45, a kasační stížnost proti uvedenému rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud (NSS) pro nepřijatelnost usnesením ze dne 7. 1. 2021, čj. 5 Azs 196/2020-56.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobní námitky žalobce se téměř doslovně shodují se žalobními námitkami jeho matky a sestry uplatněné v řízení před zdejším soudem ve věci sp. zn. 13 Az 45/2018.
4. Žalobce ve své žalobě namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vzorově pracuje s faktickými informacemi podporujícími jeho rozhodnutí. Zcela procesně formálně rozhodoval o životě nezletilého žalobce a s odkazem na taxativní vymezení pravidel odhlížel od výjimečnosti lidského života. Postup žalovaného, který byl formální dle zákonných dispozic, označil žalobce za nesprávný a nezákonný, přepjatě formalistický ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 5 Afs 16/2003. Žalovaný nesprávně hodnotil veškeré aspekty a především objektivní příčiny a skutečnosti, které vedly žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
5. Žalobce považuje za vcelku nesporné rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Toto stanovisko žalovaného však vychází pouze z obecného mínění o celkové situaci v zemi původu žalobce a reálný stav věci zůstává a pravděpodobně navždy zůstane zbytku světa účelově zastřen. Poznamenal, že nikdo ze zástupců správního orgánu osobně nepocítil stav věci, na základě kterého byla podána žádost, přičemž takový správní orgán kvalifikovaně vydává rozhodnutí o životě a bytí žalobce. Dodal, že je tak nucen své odvolací důvody účelově zúžit pouze proti rozhodnutí žalovaného v části týkající se § 14a písm. c) zákona o azylu.
6. Žalobce poukázal na ozbrojený konflikt, který na Ukrajině stále probíhá, což nepopřel ani žalovaný. Žalovaný se však hlavní problém žalobce a jeho rodiny snaží rozptýlit do dalších okruhů řešených věcí. Žalobci se tak snažil podsunout, že nejlepší možnost řešení jeho problému je jeho vnitřní přesídlení, čemuž se zbytečně rozsáhle nad potřebnou míru věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak jím vyzdvihované benefity k přežití žalobce a jeho rodiny, které by měla země jejich původu poskytovat vnitřně přesídleným osobám, jsou podle názoru žalobce v kontextu řešeného problému zcela bezvýznamné. Popřel, že by důvod jeho setrvání v ČR byl především ekonomický, takový závěr žalovaného považoval za nesprávný. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54. Pokud mu žalovaný vytýkal, že v průběhu správního řízení uvedl pouze obecné argumenty, měl ho přiměřeně poučit o jeho právech a povinnostech tak, aby upřesnil navrhované podněty. Podle jeho názoru žalovaný nezdůvodnil řádně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, k čemuž poukázal na zprávy o situaci na Ukrajině a v místě jeho původu. Ke zjišťování rozhodných okolností odkázal na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu. Upozornil též na okolnosti žádosti o mezinárodní ochranu matky a sestry žalobce. Dle žalovaného byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně, na základě aktuálních

informací o situaci na Ukrajině. Pokud žalobce namítá opak, žalovaný s odkaze na příslušnou judikaturu NSS upozornil, že v řízení o mezinárodní ochraně má povinnost tvrzení žalobce, a žalovaný učinil pro to, aby tuto povinnost mohl žalobce splnit, maximum. K námitce nesprávné aplikace § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný odkázal na odůvodnění na str. 10 svého rozhodnutí. Žalovaný dodal, že matka žalobce podala jeho jménem žádost o mezinárodní ochranu z důvodu, aby měl pobytové oprávnění. Uvedl, že institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným, nelze ho zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých právních předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), takové výjimečné okolnosti v případě žalobkyň neshledal. Trval na správnosti napadeného rozhodnutí a na tom, že neporušil ustanovení příslušných právních předpisů.

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
11. Soud ve věci nařídil ústní jednání na den 29. 3. 2021. Předvolání k jednání ze dne 11. 2. 2021, bylo žalobci doručeno dne 15. 2. 2021. Dne 26. 3. 2021 (pátek a současně poslední pracovní den před nařízeným ústním jednáním) zaslal žalobce soudu omluvu z jednání, v níž požadoval odročení na jiný den. Soud této žádosti obratem nevyhověl přípisem čj. 1 Az 19/2020-, neboť k tomu neshledal splnění podmínek podle § 50 s. ř. s. Důvody, kterými svou omluvu žalobce odůvodnil, byly aktuální nouzový stav a vůle otce žalobce zúčastnit se ústního jednání.
12. Po provedeném jednání dne 29. 3. 2021, na kterém účastníci setrvali na svých dosavadních právních názorech a procesních stanoviscích, soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

A. Vymezení přezkumu

13. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
15. Podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*

16. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce (narozen 26. 6. 2019) podal prostřednictvím své zákonné zástupkyně, matky, dne 22. 7. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti žalobce ve formuláři Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 8. 2019, uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti. Narodil se v ČR, nikde jinde nikdy nežil. Žádost podal z důvodu, že v regionu, odkud pochází jeho matka a kde bydlela, je válka, situace na Ukrajině je složitá a nepřehledná i v jiných městech na Ukrajině. V následném pohovoru k žádosti z téhož dne (22. 8. 2019) doplnil, že žije se svými rodiči a sestrou v X v pronajatém bytě, všichni jsou zdraví a všechno je v pořádku. V případě návratu do Doněcké oblasti, odkud pochází jeho matka, by byl ohrožen na životě, neboť tam stále zuří válka, stále se tam ostřeluje a bombarduje, na ulicích dochází k výbuchům granátů. Matka žalobce byla naposled ve vlasti přihlášena k pobytu ve městě X, má tam i své rodiče, dva bratry a žije tam i rodina jejího manžela, otce žalobce. Od nich také matka žalobce čerpá informace o situaci v Doněcku a dále z médií. Od září 2016 bydlela matka žalobce s jeho sestrou v X v pronajatém bytě. Je možné, že v případě návratu do vlasti by matka žalobce mohla zajistit bydlení na této adrese, ale není to jisté. Možnost, že by se matka žalobce s ním a jeho nezletilou sestrou vrátili do X bydlet, však matka považuje za teoretickou, neboť její manžel zůstane v ČR, a v takové situaci by nemohla pracovat a musela by se starat o děti sama. Navíc, pokud se majitelé pronajímaných bytů dozvědí, že pochází z Doněcké oblasti, ve většině případů ji odmítnou a nechtějí ji ubytovat. Ani situace se zaměstnaností na Ukrajině není lehká, není tam práce, a pokud se zaměstnavatel dozví, že matka žalobce pochází z Doněcka, možnosti získat práci je pro ní téměř nulová. I když má člověk na Ukrajině práci, mzdy jsou velice malé a ceny naopak vysoké. Má s tím vlastní zkušenosti, neboť když se v roce 2016 vrátila do X, aby tam porodila sestru žalobce, velmi dlouho sháněla ubytování, a stejně tak ohledně práce; zaměstnavatelé v X byli neochotní, vždy jí slíbili, že jí zavolají, ale neozvali se. Sice jí to nikdo přímo do očí neřekl, ale vždy když řekla, že je z Doněcka, jejich přístup se změnil negativním směrem. V X pracovala několik měsíců jako prodávačka a konzultant.
17. Ve správním spisu jsou dále založeny kopie formuláře Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu matky a sestry žalobce ze dne 26. 1. 2018, a kopie protokolů o pohovorech k žádosti s matkou a sestrou žalobce, vyhotovených pro účely řízení o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany.
18. Z těchto podkladů soud uvádí skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení této věci.
19. Matka žalobce jednak v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 26. 1. 2018 uvedla, že pochází z Doněcké oblasti z města X. Je pravoslavného vyznání, není členem žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažovala, o politiku se nezajímá. Je vdaná, její manžel je v ČR na základě strpění pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Byli oddáni v X. Ve vlasti žila naposledy v X. Do ČR naposledy přiletěla z X dne 5. 1. 2018. V minulosti měla polské (2015) a litevské (2017) turistické vízum. Prvně byla v ČR v roce 2015 na polské vízum, žádala zde o vízum strpění. Bylo jí uděleno, v ČR pobývala do 5. 9. 2016. Otěhotněla a bylo jí řečeno, že dítě možná bude mít problémy se srdcem, tak raději odjela porodit do vlasti. Nevěděla, že když má vízum strpění, nemůže opustit ČR. Proto když znovu žádala o vízum, nezískala ho a byla jí uložena povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
20. Vrátila se na Ukrajinu a vyřídila si tam biometrický pas, aby mohla přijet v bezvízovém režimu. Přijela sem, ale pak zase odcestovala do vlasti a zažádala o krátkodobé české pracovní vízum. To jí nebylo uděleno. Znovu přijela do ČR na bezvízový režim a následně

požádala o udělení mezinárodní ochrany. S dcerou požádaly o mezinárodní ochranu, neboť v rodném městě matky žalobce je válka. Bydlet na jiném místě Ukrajiny by nemohla, nemohla by tam pracovat, v té době měla malé dítě a neměla tam žádné příbuzné. Na jiných místech Ukrajiny se místní špatně chovají k lidem, kteří pocházejí z Doněcké oblasti. V Doněcké oblasti by byly jejich životy ohroženy.

21. Při pohovoru ke své žádosti matka žalobce dne 26. 1. 2018 dále sdělila, že v Doněcké oblasti byla naposledy začátkem roku 2015. S manželem odtamtud odjeli do X, kde si pronajímali byt. Po roce 2015 různě cestovala mezi ČR a X. V roce 2016 odjela porodit svou dceru na Ukrajinu, neboť se tam snadněji domluvila s lékaři, byla tam nepotvrzená obava, že dítě bude mít potíže se srdcem. V ČR by to pro ni bylo obtížné. Do ČR přijela za svým partnerem, který tehdy oficiálně nebyl jejím manželem. Manžel (otec žalobce) přijel do ČR za prací, je architekt a na Ukrajině měl malý plat a žádnou budoucnost. V X byla utlačovaná, nemohla si tam najít práci, protože pochází z Doněcké oblasti. Obdobné to bylo i s pronájmem bytu. Nic jí nechtěli pronajmout ani z důvodu jejího těhotenství. Cena, za kterou si byt našla, byla vysoká. Na celé Ukrajině je to podobné, nevraživost místních lidí vůči těm, kteří jsou z východu. Dále ve vlasti neměla peníze, za které by tam žila. Neoficiálně si však práci sehnala. Dítě ve vlasti žádné problémy nemělo. Snila o tom, že si tady sežene všechny potřebné dokumenty a začne zde legálně žít. Svůj pobyt zde se snažila pomocí zákona o pobytu cizinců legalizovat od srpna roku 2015, její manžel se snaží o to stejné, avšak nedaří se jim to.
22. Když se přestěhovali z Doněcku do X, dostávala asi 3-4 měsíce státní pomoc jako vnitřní přesídlenec. Musela si vyřídit potvrzení o přestěhování, které vždy musí ukázat na úřadech. Ve vlasti žádné problémy neměla. V ČR ani jinde v Evropské unii nemá žádné další rodinné příslušníky či sociální vazby. Její rodiče a dva bratři žijí v Doněcku. Po návratu do domovské země by to bylo špatné, musela by se vrátit do Doněcku a tam by byla v nebezpečí. Jinde by nesehnala pronájem a práci, jediný zdroj jejích financí je její manžel. Aby se dobrovolně vrátila do vlasti, musela by skončit válka, nyní není možné se do Doněcké oblasti vrátit, není tam práce a jsou tam vysoké ceny potravin.
23. V doplňujícím pohovoru s matkou žalobce k její žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 4. 2018 matka žalobce uvedla, že manžel v roce 2018 požádal o prodloužení víza pro strpění, žádost však byla zamítnuta, chtěl se odvolat. Je architekt, na Ukrajině pracoval v soukromé stavební firmě. V ČR pracuje v pobočce ukrajinské firmy, která se zabývá zateplováním domů a fasádami. Tuto činnost by na Ukrajině nemohl vykonávat, takových odborníků je tam dost. Zde je lépe finančně ohodnocený. Na Ukrajině žijí jeho rodiče, sestra, tety, babička. Sestra manžela žije v X v pronajatém bytě, zbytek rodiny je v Doněcké oblasti. Poté, co začala válka, se žalobcovi rodiče přestěhovali do X. Matka žalobce byla v té době za poslední dva roky na Ukrajině třikrát, poprvé tam jela porodit dceru, pak si jela zařídit biometrický pas a ještě jednou se tam vydala, aby si zařídila české pracovní vízum, ale řekli jí, že se to kryje s využitím bezvízového režimu, takže jí uděleno nebylo.
24. O mezinárodní ochranu nepožádala hned po svém příjezdu dne 5. 1. 2018, protože tu ještě mohla být v rámci bezvízového režimu. Pokud by mohla legalizovat svůj pobyt prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, žádost o udělení mezinárodní ochrany by nepodala. Potřebuje zde legální pobyt, manžel zde pracuje a chce žít s ním. Ve skutečnosti se do vlasti vrátit nemůže, protože je to tam hrozné. Není pro Doněckou lidovou republiku, ale v X ji považovali za příznivkyni takové republiky. Část obyvatel X si myslí, že každý, kdo je z Doněcké oblasti, podporuje Doněckou lidovou republiku. Když se tam

s někým začne bavit a zeptá se jí, odkud je, tak se začnou chovat jinak. Žádnému konkrétnímu negativnímu jednání ze strany spoluobčanů však nečelila, nic hrozného se jí v X nedělo. Má nedokončenou vysokou školu, ekonomickou fakultu v Doněcku, chvíli pracovala na různých místech. V Doněcku by práci nyní nesehnala, v X měla při hledání zaměstnání problémy. Pokud by žila na Ukrajině, dostávala by do 3 let věku dítěte 860 hřiven měsíčně. Ve vlasti ji podporoval manžel, ale bylo to úplné minimum, aby tam s dítětem přežila a mohla si tam pronajmout byt. Není reálné, aby byla s dítětem na Ukrajině a manžel byl v ČR, náklady by nepokryli. S manželem spolu chodili devět let, dva roky jsou manželé.

25. V X to bylo složité, špatně se tam hledalo bydlení i práce, kterou by sice našla, ale za malé peníze. Chodila tam na pohovory, ale nevzali ji, což odůvodňovali tím, že nemá dostatek zkušeností. Podle jejího názoru hrál roli i její původ. Na postup zaměstnavatelů si nestěžovala. Problémy neřešila se státními orgány. Je tam sice veřejný ochránce práv, ale na něj se kvůli takové maličkosti nebude obracet. V rámci vlasti by se nemohla přestěhovat, v X to zkoušeli a na západě Ukrajiny by bylo chování obyvatel vůči nim jako osobám z Doněcku, ještě horší. Státní podporu jako vnitřně přesídlená osoba by již nedostala, každý půlrok je třeba zajít na úřad a prodloužit si kartu přesídlence, ona si ji neprodloužila. Informaci má od své kamarádky. Podporu dostávala od února 2015, 1 110 hřiven. O dalších benefitech kromě slevy na hypotéku nevěděla. Bylo jí ale známo, že od září 2017 došlo ke zjednodušení postupu pro vyplácení podpory pro vnitřně přesídlené osoby, 2 400 hřiven považovala za nízkou částku, za kterou se nedá pronajmout byt ani pokoj v bytě. Její rodina žijící v Doněcku bydlí v blízkosti bojů, ne přímo v jejich oblasti. Teoreticky by mohla žít u nich, ale tam nepojede, nebude riskovat život. Občas tam lidé nocují ve sklepích. Její rodina takovému nebezpečí čelí, ale nemají možnost nikam odjet, její matce je 55 let a v tomhle věku by ji už nezaměstnali. Důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je též ekonomický. Ona i její dcera jsou zdravotně v pořádku.
26. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 2. 2019 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2019 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 8. 2019, čj. 131227-6/2019-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, včetně potvrzení o aktuálnosti informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, zaslané Ministerstvem zahraničních věcí správnímu orgánu v květnu 2018, které je možné využít i pro dané řízení, neboť dle českého zastupitelského úřadu v X nedošlo od roku 2018 ke změně situace.
27. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 2. 2020 žalobce využil svého práva se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, nechtěl však nic doplnit, ani neuvedl další skutečnosti, které by měl správní orgán zohlednit při posuzování žádosti žalobce. Odkázal na vyjádření v pohovoru. Dodal, že v místě posledního bydliště jeho matky ve vlasti se bezpečnostní situace nezměnila, ani z rodinného

hlediska žalobce, rodiče žalobce bydlí ve společné domácnosti, živí je otec žalobce, pracuje jako architekt, vydělá si okolo 50.000 Kč, možná více.

B. Samotné posouzení

28. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, a dále s ohledem na závěry vyslovené správními soudy ve skutkově i právně shodné věci matky a sestry žalobce (sp. zn. 13 Az 45/2018, a NSS sp. zn. 5 Azs 196/2020), soud uvádí následující.
29. Předně je nutno upozornit, že žalobce v žalobě brojí pouze proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, posouzení zbylých forem mezinárodní ochrany žalovaným podle uvedeného zákona v žalobě výslovně označil za nesporné. Ostatně, to vyplývá zejména ze skutečnosti, že žalobci byl v době podání žádosti bezmála pouhý měsíc a v průběhu svého života žil pouze v Praze, kde se i narodil. Tím byl tedy vymezen rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí soudem.
30. V daném případě je tedy potřeba posoudit, zda žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu].
31. Žalovaný se k posouzení splnění podmínek tzv. doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu vyjadřoval na str. 8 až 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, především provedl pohovor s matkou žalobce (*s nezletilým žalobcem nebyl vzhledem k jeho velmi nízkému věku pohovor proveden – pozn. soudu*) dne 22. 8. 2019, a opatřil si dostatek relevantních a aktuálních informací o Ukrajině. Při pohovoru umožnil matce žalobce uvést všechny podstatné informace týkající se důvodů, pro které podala jménem žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, jeho života v ČR i na Ukrajině. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval všemi skutečnostmi, které při pohovoru uvedl, přihlédl též k informacím zjištěným z pohovorů k žádosti o mezinárodní ochranu samotné matky a sestry žalobce, řádně je posoudil a zhodnotil. Svůj závěr, že neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení (jakož i některé z dalších forem mezinárodní ochrany) dostatečně odůvodnil a odkazoval i na relevantní judikaturu NSS, která se obdobnými otázkami v minulosti již vypořádala.
32. S hodnocením žalovaného se ztotožňuje i zdejší soud a odkazuje na napadené rozhodnutí.
33. Předně, k bezpečnostní situaci na Ukrajině soud stejně jako žalovaný uvádí, že na Ukrajině sice probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze na východě Ukrajiny, konkrétně v oblasti Doněcké a Luhanské. K bezpečnostní situaci na Ukrajině se v minulosti opakovaně vyjadřoval NSS. V jeho bohaté judikatuře vztahující se právě k Ukrajině a konfliktům v oblasti Doněcka a Luhanska opakovaně NSS judikoval, že tamní konflikt „nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014-17, shodně též v řadě dalších usnesení NSS, např. ze dne 31. 3. 2015, čj. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, čj. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, či ze dne 18. 9. 2015, čj.

2 Azs 194/2015-28). NSS též v této judikatuře opakovaně vyslovil, že situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení NSS ze dne 25. 7. 2018, čj. 2 Azs 41/2018-39). Ostatně, nic jiného nevyplynulo ani ze zpráv o zemi původu, které shromáždil žalovaný v řízení o žádosti žalobce (viz bod 25. výše)

34. Soud nijak nezastírá, že bezpečnostní situace v Doněcké oblasti není příznivá, a netvrdil to ani žalovaný. Tato skutečnost však sama o sobě ještě neznamená naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle výše citovaného ustanovení zákona o azylu. Žalovaný proto dále správně zkoumal, zda žalobce může využít možnosti tzv. vnitřního přesídlení, k čemuž shromáždil dostatek podkladů a také podrobně vysvětlil použití tzv. třístupňového testu doplněného o čtvrtý bod (jímž je právě posouzení účinné ochrany vnitřně přesídlené osoby), se kterým pracuje ve své judikatuře i NSS. Se závěry žalovaného zdejší soud souhlasí a odkazuje na ně. V tomto ohledu proto soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalovaný se touto otázkou zabýval „zbytečně rozsáhle nad nezbytnou míru“. Naopak, řádné a podrobné vypořádání této otázky bylo pro rozhodnutí o možnosti postupu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu zcela klíčové. Proto žalovaný v souladu se svou povinností provedl podrobný přezkum této otázky. Jinými slovy, pokud by žalovaný takto nepostupoval, mohl by se dopustit pochybení, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
35. Rovněž k otázce vnitřního přesídlení existuje již bohatá a ustálená judikatura NSS. Soud upozorňuje zejména na usnesení NSS ze dne 23. 7. 2019, čj. 7 Azs 116/2019-21, v němž uvedený soud odkázal celou řadu svých rozhodnutí, která se touto otázkou zabývala, na která pro stručnost odkazuje též zdejší soud a dodal, že: „*Pokud jde o stěžovatelkou namítanou diskriminaci ze strany státních orgánů v souvislosti s vnitřním přesídlením, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40. Z něj se podává, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Stěžovatelka má tedy možnost zaregistrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využít pomoci příslušných vládních institucí.*“ Ze shromážděných podkladů vyplynulo, že matka žalobce neměla problémy zařídit si uvedené příspěvky či podporu poskytovanou vnitřně přesídleným osobám, a nějakou dobu je řádně pobírala.
36. K tomu lze dále odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018, čj. 52 A 8/2018-19, na který soud odkázal již v rozsudku sp. zn. 13 Az 45/2018, ve kterém se konstatuje: „*Co se týče nekonkrétní polemiky žalobce o potížích s byrokracií a sháněním obživy kvůli čtyřletému pobytu v České republice, soud konstatuje, že tato argumentace není způsobitelná zpochybnit závěry ministra vnitra v závazném stanovisku ze dne 24. 4. 2018, že došlo ke zjednodušení výplaty dávek pro vysídlené osoby a ke zvýšení jejich maximální výše, legislativa se trvale zlepšuje a narůstá počet nestátních organizací, které vysídleným osobám poskytují pomoc, ani konkrétní informace o zemi původu žalobce, které uvádějí, že na Ukrajině se počet evidovaných vnitřně vysídlených osob pohybuje okolo 1,7 milionu [viz Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017]. Byť tato zpráva zmiňuje žalobcem zmíněné problémy vnitřně vysídlených osob (byrokracie spojená s registrací a žádostmi*

o dávky, neexistence nároku na sociální bydlení, vyšší míra nezaměstnanosti), nelze na jejím základě dospět k závěru, že by nebylo možné se registrovat jako vnitřně vysídlená osoba, sehnat bydlení či zaměstnání, a tudíž soud nepovažuje obavy žalobce za oprávněné. Soud tedy dospěl k závěru, že vnitřní vysídlení je pro žalobce dostupné a účinné řešení jeho situace, přičemž ze zpráv o zemi původu žalobce neplyne, že by brozilo navrácení žalobce do oblasti konfliktu či že by žalobci v případě registrace jako vnitřně vysídlené osoby nebyl zaručen minimální standard ochrany lidských práv.“

37. Odůvodnění žalovaného podstatné závěry plynoucí z této judikatury zcela odráží. Námitku žalobce, že žalovaný řádně nezdůvodnil neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je tak třeba odmítnout jako nedůvodnou. K tomu soud dodává, že internetové odkazy, na které žalobce v žalobě odkázal, nijak nevyvrací skutečnosti zjištěné žalovaným a závěry, které z nich dovodil, a žalovaný ostatně ani nikdy nestíral, že na Ukrajině probíhá lokální ozbrojený konflikt.
38. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že žalovaný jej měl v průběhu správního řízení přiměřeně poučit o jeho právech a povinnostech, aby upřesnil navrhované podněty. V tomto ohledu soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se svými povinnostmi a právy žalobce. Žalovaný má především povinnost shromáždit dostatek podkladů k tomu, aby mohl o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnout, přičemž zcela klíčovým podkladem – důkazem – je výpověď žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný se přitom v rámci pohovoru k žádosti nezaměřuje pouze na samotný obsah informací, které žadatel poskytne, ale také na jejich věrohodnost a na způsob, jakým žadatel reaguje na doplňující dotazy žalovaného. To vše ve svém souhrnu pak dále žalovaný hodnotí. Zjistí-li, že ve výpovědi žadatele vznikly nepřesnosti nebo rozpory, musí je žalovaný odstranit např. formou doplňujícího pohovoru se žadatelem, přičemž musí žadatele na tyto rozpory upozornit a dát mu možnost je vysvětlit. Jak vyplynulo z rekapitulace obsahu správního spisu, žalovaný v daném případě postupoval řádně a žádné své povinnosti v průběhu řízení neporušil. Žalobci umožnil plný rozsah jeho práv, které žalobce též využil (tlumočení do mateřského jazyka, možnost vyjadřovat se k podkladům a navrhopat další důkazy). Vycházel přitom i z podkladů, které shromáždil v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu matky a sestry žalobce, neboť žalobce svůj azylový příběh zcela odvíjí od příběhu matky.
39. Dále soud zdůrazňuje, že obdobné závěry vedly též k nepřiznání mezinárodní ochrany matce žalobce a jeho sestře v příslušném řízení o jejich žádosti, a se závěry tam učiněnými se výslovně ztotožnil i NSS v usnesení sp. zn. 5 Azs 196/2020 (již citovaného výše - viz bod [16]). Sám NSS přitom ve věci matky žalobce a jeho sestry konstatoval, že „[u]dělení mezinárodní ochrany je namístě tam, kde žadateli brozí pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy zásah, nikoli v situaci, kdy se žadateli nedaří legalizovat jeho pobyt na území České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Z obsahu správního spisu vyplývá, že právě to bylo skutečnou motivací stěžovatelky a) a její dcery k odchodu z Ukrajiny. Tomu nasvědčuje především postup stěžovatelek před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. opakované cestování stěžovatelky a) z České republiky na Ukrajinu.“
40. Soud proto neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný tento závěr poctivě a vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, a jeho závěry se opírají o dostatečné podklady shromážděné ve spisu, k nimž se žalobce mohl vyjádřit a své právo také využil. Z tvrzení žalobce, ani z informací, které vyplynuly ze správního spisu, přitom nevyplynulo, že by žalobce nemohl se svou rodinou využít institutu vnitřního přesídlení,

nebo že by v případě přesídlení mohl čelit takovým potížím, které by vedly k závěru, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. O tom ostatně svědčí i fakt, že matka žalobce v uplynulých letech pobývala se sestrou žalobce v X, kde i pracovala.

IV. Závěr a náklady řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně